

CR3NICA D'UN LOCAL HIST3RIC

Ovaci3 i volta a la plaça

La presentaci3 del llibre 'La Nena del Leopoldo', d'Arturo San Agustín, al Teatre Romea es va convertir ahir en una reivindicaci3 de la festa taurina des de l'3ptica catalana

ELENA HEVIA
BARCELONA

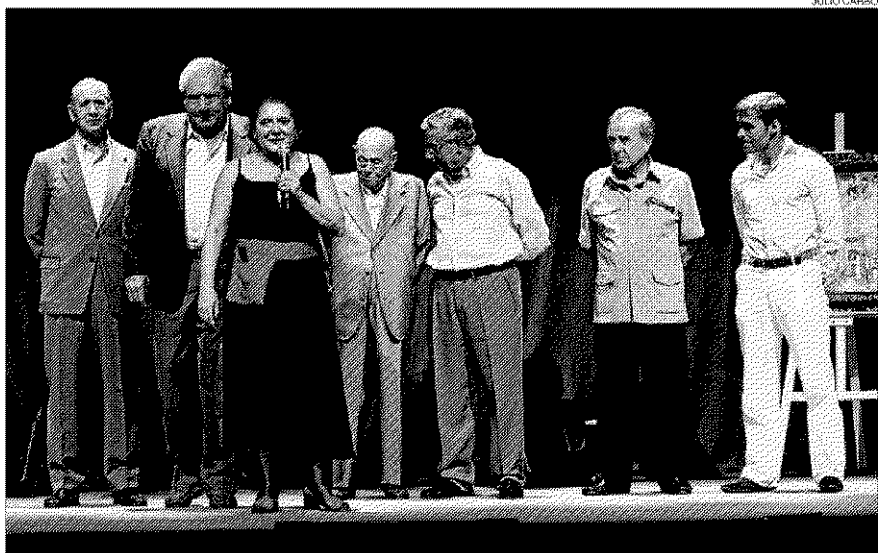
Va ser una presentaci3 atípica com ho és Rosa Gil, propietària de Casa Leopoldo. Ella és l'eix sobre el qual gira aquesta hist3ria barcelonina *La Nena del Leopoldo* (El Aleph), del cronista Arturo San Agustín, a qui ahir al Teatre Romea li va tocar ser un elegant i discret escuder d'aquella força de la naturalesa. Vestida per matar, de negre i vermell, Gil, que va tancar un espectacle de teatre, lectures i m3sica, va ser capaç de posar en un compromís Jordi Hereu, que va recollir com va poder el quant del desafiament de la restauradora encoratjada potser amb el triomf de José Tomás diumenge a La Monumental i va fer pujar a l'escenari l'alcalde després que ho fessin set toreros, començant pel més jove, Jesús Fernández, noveller i professor de toreu de sal3 de la Nena, és a dir, Rosa Gil, fins a arribar al més veterà, Juan, Juanito, Tarrés, que no va esperar que el cridessin i es va abalancar a l'escenari davant els càlids aplaudiments dels amics de Gil que omplien la platea. Tots ells, toreros catalans, «tant si es vol com si no es vol».

«Jo no sóc torero», es va defensar Hereu amb riure fluix i la consciència que havia de lidiar un toro important: accontentar Gil, gran seguidora de la festa, quan el ress3 de les veus dels antitaurins davant La Monumental encara se sentia. «M'hauria agradat ser només espectador en aquesta presentaci3 però si la Rosa em demana que pugui a l'escenari jo hi pujo. Hi ha moltes Barcelones i la ciutat reuneix molts mons diferents, però jo et dic que el teu món no és únic però és imprescindible».

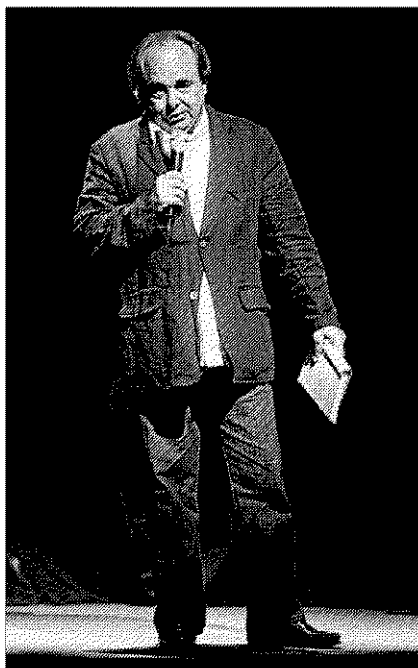
Abans, diferents episodis de la vida de la Nena, interpretada per Vict3ria Pagès, van agafar protagonisme en un espectacle dirigit i presentat per Carles Canut. «La Fundaci3 Romea vol recolzar la societat civil», va anunciar. I Jaume Llosa va canviar la seva tarima universitària per l'escenari per recordar que ell va sopar a Casa Leopoldo abans de néixer i que aix3 imprimeix caràcter. Tant, que fins i tot va recórrer als grecs i els seus simposis per batejar les reunions, tertúlies i diverses confraries gastronòmiques que s'han creat a l'hist3ric local.

Amb lletra i m3sica

Que Casa Leopoldo és un lloc amb lletra és cosa coneguda. I no només per tots els escriptors que s'han assegut a la seva taula, sin3 també perquè les seves estovalles i les seves rajoles han moblat obres com *Al margen*, que li va valer un Concourt a André Pieyre de Mandiargues, un francès que va venir a Barcelona a viure la bohèmia més envilida, o les molt més populars novel·les de Manuel Vázquez Montalbán, que va fer que molts clients vinguts de molt lluny diguessin all3 de «vinc de part

►► Fervor protaurí ► La restauradora Rosa Gil davant sis dels toreros catalans que va fer pujar a l'escenari.

►► Presentaci3 atípica ► A l'esquerra, Arturo San Agustín, autor del llibre. A la dreta, a dalt, Gil amb l'alcalde, Jordi Hereu. A sota, recreaci3 d'un episodi de la vida de la restauradora amb Fulgencio Batista.

Diferents episodis de la vida de la restauradora van cobrar protagonisme a l'escenari del Raval

de Pepe Carvalho. Serveixi'm el que vulgui». Ahir també es van repetir, és clar, aquelles paraules màgiques.

Més desconeguda és la seva m3sica. Ho va recordar San Agustín: «Rosa Gil, que ets boiero, copia, tango i fado. Les quatre coses que sempre ens canten les veritats en els moments oportuns». Aix3 explica que ahir les cançons fossin imprescindibles. El cantaor Joaquín Gómez va entonar uns *Ojos verdes* que alguna «senyora prostituta» del barri, com en diu Gil, devia reconèixer com a pr3pia. Però també hi va haver el fa-

do emocionant de Névoa i el senyor dels tangos, Sur, en boca i sentiment d'Elba Pic3. I després la mateixa Gil es va marcar la copia *A ciegas* i a voler rematar la jugada amb un apropiadíssim *A mi manera*, que tenia menys assajada, però no va importar, els seus amics l'hi van agrair amb una ovaci3 i per poc no hi va haver volta a la plaça.

Un dia a Gil li van donar un premi, ho va recordar Hereu, i ella el va recollir cantant. «Quina meravella de ciutat que té gent aix3», va dir l'alcalde. ■